

Arrest

nr. 121 615 van 27 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 18 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20) en van het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De dochter van verzoekster, die Nederlands staatsburger is, kwam op 25 september 2012 toe op Belgisch grondgebied en meldde zich op 1 oktober 2012 aan op het gemeentebestuur van Balen met het oog op een melding van aanwezigheid (bijlage 3ter).

1.2. Op 17 december 2012 diende de dochter van verzoekster een aanvraag in van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) en diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter)

1.3. Op 21 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) ten aanzien van de dochter van verzoekster. Verzoekster werd hiervan op niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 17.12.2012 werd ingediend voor: M.(...), T.(...) C.(...) F.(...), Nationaliteit: Nederland ; Geboortedatum (...), Geboorteplaats: Paramaribo , Identificatienummer in het Rijksregister : (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: Er werd voor de minderjarige een aanvraag ingediend als 'beschikker van voldoende bestaansmiddelen' overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980. Ter staving van die aanvraag werden volgende documenten voorgelegd: rekeninguittreksel van deposito op eigen rekening door F.(...) M.(...) (de moeder van de minderjarige), verklaring van een medewerker van het interimkantoor Ritmo betreffende de tewerkstelling van mevrouw F.(...) met 2 loonfiches en twee arbeidsovereenkomsten, een uitnodiging van de VDAB tav F.(...) M.(...) om een trajectovereenkomst af te sluiten, een bewijs van inschrijving bij de VDAB van diezelfde dame, een trajectbegeleidingsovereenkomst dd. 27.02.2013 tussen diezelfde mevrouw en de VDAB, brief van het AZ Monica dd. 4.03.2013, brief van ocmw Wommelgem dd. 11.03.2013, briefje van Bond Moyson betreffende aansluiting ziekenfonds van mevrouw en betrokkene, handgeschreven briefje met namen van firma's en vermelding bovenaan 'gesolliciteerd'.

Overeenkomstig voornoemde wetsbepaling dient een beschikker aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bijkomend wordt in het tweede lid van dit wetsartikel toegelicht dat de bestaansmiddelen minimaal ter waarde moeten zijn van het bedrag onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend en dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en regelmaat van het inkomen, alsook de gezinslast.

Concreet moet aan de hand van de voorgelegde documenten worden vastgesteld dat de minderjarige ten laste is van de moeder. De moeder toont aan enig inkomen te hebben, dit blijkt echter met minimaal ter waarde van het bedrag onder hetwelke sociale bijstand kan worden verleend. Rekening houdend met het feit dat het gezin uit twee mensen bestaat, zijn de bedragen die ter beschikking zijn van moeder en kind compleet ondermaats om verblijfsrecht te kunnen aan ontlenen. Bovendien is de bron van inkomen van de moeder interimtewerkstelling. De aard van de tewerkstelling is daardoor eerder van onzekere aard, dat wordt ook bevestigd door de voorgelegde contracten en loonfiches die nu eens voor 2 dagen, dan eens voor 4 dagen zijn, met een wisselend aantal uren en een wisselend inkomen tot gevolg. Wat betreft de regelmaat van het inkomen is geen informatie bekend. Immers, door de aard van de tewerkstelling ni. intérim, is ook dit aspect wisselend.

Aan de hand van de voorgelegde documenten kan daarom niet worden vastgesteld dat de minderjarige, als beschikker van bestaansmiddelen, voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen genieten.

De rest van de voorgelegde documenten doet geen afbreuk aan deze vaststelling. De bewijzen betreffende de inspanningen die mevrouw F.(...) M.(...) levert om aan werk te raken, zich daarbij te laten ondersteunen door de VDAB edm zijn in dit kader immers niet dienstig. 't Is immers niet mevrouw die EU-burger is en als werkzoekende overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 1° van de wet het verblijfsrecht kan bekomen. Het gaat om de verblijfsaanvraag van het kind, als beschikker van bestaansmiddelen, dat hier wordt beoordeeld.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen. Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs."

1.4. Eveneens op 21 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 17 juni 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.12.2012 werd ingediend door: F.(...), M.(...) A.(...) , Nationaliteit: Suriname ; Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: Brokopondo , Identificatienummer in het Rijksregister : (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene deed op 17.12.2012 een aanvraag in kader van gezinshereniging als ascendant, in functie van haar minderjarig Nederlandse dochter.

Het verblijfsrecht van de dochter van betrokkene, in functie van wie zij de aanvraag indiende, werd geweigerd gezien er niet werd voldaan aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 (beschikker van voldoende bestaansmiddelen).

Hierdoor kan art. 40bis §2, 4° van de wet van 15.12.1980 geen toepassing meer vinden.

Betrokkene kan immers haar kind niet komen vervoegen, gezien de minderjarige zelf het verblijfsrecht niet kan genieten.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs”

1.5. Tenslotte trof de gemachtigde van de staatssecretaris op “20.03.2013” (sic) ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) van haar dochter. Verzoekster werd hiervan op niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan F.(...) M.(...) A.(...) geboren te Brokopondo op (in) 13.03.1973 van Surinaamse nationaliteit verblijvende te Lange Beeldenkensstraat 30, 2060 Antwerpen, bevel gegeven om de genaamde M.(...), T.(...) C.(...) F.(...), geboren te Paramaribo, op 19.11.2000 van Nederlandse nationaliteit, verblijvende te (...) binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is of alwaar zij legaal kan binnenkomen en verblijven.

Reden van maatregel:

Zie voorzijde: motivatie bijlage 20”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang. Volgens de verwerende partij bevindt verzoekster zich in een illegale situatie waardoor een vernietiging van het bestreden bevel haar geen voordeel kan opleveren omdat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) verplicht zou zijn om haar een nieuw bevel af te leveren.

2.2. De Raad merkt in de eerste plaats op dat verzoekster in haar derde middel de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, die zelfs, zoals hieronder zal blijken, in de onmogelijkheid is om na te gaan of de verwerende partij in casu over een gebonden bevoegdheid beschikt wat het bevel betreft, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al

beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Vervolgens dring zicht de vaststelling op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan haar dochter de rechtstoestand van deze laatste wel degelijk beïnvloedt, al was het maar omdat op grond hiervan een gedwongen verwijdering kan plaatsvinden. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan voorts behept zijn met een onwettigheid, waaraan verzoekster wel degelijk een belang ontleent.

De exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet gemotiveerd.

De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoekster dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of haar gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of haar gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht haar keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk haar. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire

bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur. " (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VU, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoekster is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Uit het voorgaande volgt dat verzoekster aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in haar geheel te worden vernietigd.

Het middel is gegrond omdat ook in casu het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan het kind niet is gemotiveerd."

3.2. Vooraf merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat verzoekster in haar middel beweert en in weerwil van wat wordt gesteld in het door haar aangehaalde arrest van de Raad van State dienaangaande (verzoekschrift, p. 3-4), de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweeg brengen. Bijgevolg heeft het eventueel gegrond bevinden van een rechtsmiddel niet tot gevolg dat de beslissing in haar geheel dient te worden vernietigd.

3.3. In dit verband wijst de Raad op artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) waarin gestipuleerd staat dat "*Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten.(...)*". De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde '*instrumentum*' worden betekend aan de verzoekende partij rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat het '*negotium*' als één en ondeelbaar moet worden beschouwd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (cf. RvV 19 december 2013, nrs. 115 993 en 115 995 (AV); in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet schrijven voor dat administratieve beslissingen met redenen dienen te zijn omkleed, hetgeen minstens inhoudt dat de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen moeten worden vermeld.

3.5. In casu kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling of op basis van welke feitelijke elementen zij heeft beslist om aan de dochter van verzoekster, die bovendien minderjarig is, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

3.6. In haar nota met opmerkingen verantwoordt de verwerende partij haar beslissing om de weigering van verblijf vergezeld te laten gaan van een bevel om het grondgebied te verlaten én een bevel tot terugbrenging als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij tevens blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij laat nog gelden dat de vermeldingen in de bestreden beslissing de verzoekende partij toelaten kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd beslist het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel van de door de verzoekende partij als geschonden aangevoerde partij en is bereikt.

De bestreden beslissing werd afdoende in feite en in rechte met motieven ondersteund. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom de aanvraag van verzoekster afgewezen werd. Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan de moeder van verzoekster werd geweigerd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze weigeringsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom ' ervan dient te vermelden' (R.v.St.,nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Verzoeksters beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt niet nader te hebben gemotiveerd. gezien dit bevel noch het verblijf weigert. noch het verblijfsrecht beëindigt. maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling. zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

«*Considérant que la partie adverse en cassation s'est vu refuser l'établissement en tant qu 'ascendante de Belge, décision dont la légalité n 'a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu 'elle n 'est pas autorisée au séjour ni n 'a sollicité le séjour sur une autre base: que lorsque, comme en l'espèce, l'ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simple constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger, il ne laisse aucun pouvoir d'appréciation dans le chef de l'administration quant au principe même de sa délivrance: que l'article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu'ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police qui correspond aux prévisions du second alinéa de l'article 8 précité; que l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d'établissement, étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître la portée de l'article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n 'avoir pas motivé l'ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d'établissement.* »

Vrij vertaald:

"Overwegende dat aan de verwerende partij in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte, zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert. noch het verblijfsrecht beëindigt. maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling. er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel; dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare orde is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf uit haar aard als politiemaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; dat het de

bestuurlijke rechter niet toekomt om, zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen, aan de verzoekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf niet nader te hebben gemotiveerd"

(Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009) Er kan aan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezelt, niet nader te hebben gemotiveerd.

Verzoekster verwijst naar een arrest nr. 64.084 dd. 28.06.2011, dat werd bevestigd bij arrest nr. 220.340 dd. 19.07.2012 van de Raad van State, waarin zou zijn geoordeeld dat in een bijlage 20 nader dient te worden gemotiveerd, wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Dergelijke verwijzing is niet dienstig. Dit arrest heeft betrekking op een bestuurlijke beslissing genomen op 3 maart 2011. In het arrest zelf wordt door de Raad van State benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet vermogt om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen zonder nadere motivering omdat uit art. 7 Vreemdelingenwet geen gebonden bevoegdheid zou voortvloeien voor de gemachtigde van de Staatssecretaris.

De Raad van State oordeelt in die zin:

"Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt: "Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft: zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

Met het gebruik van het woord "kan " in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. [...] Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. [...] Artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit [kan] als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. "

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd inmiddels echter gewijzigd door artikel 5 van de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012).

Het eerste lid van artikel 7 luidt op het ogenblik van het nemen van de in casu bestreden beslissing als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. " (eigen onderlijning) Bijgevolg beschikt de (gemachtigde van de) Minister c.q. de Staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden. Wanneer het verblijf wordt geweigerd, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, hetgeen een loutere vaststelling uitmaakt van de illegale verblijfssituatie van de vreemdeling.

Deze gebonden bevoegdheid werd reeds herhaalde malen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zo onder meer bij arrest nr. 90.707 van 30 oktober 2012 en nr. 90.594 van 26 oktober 2012.

Gelet op het feit dat het Vreemdelingenbesluit als Koninklijk Besluit onderhevig is aan de Vreemdelingenwet, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris in de hierboven bepaalde gevallen niet anders dan een bevel geven.

De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State waarnaar verzoekster verwijst is dan ook niet langer van toepassing.

Terwijl evenmin kan worden voorgehouden dat het niet duidelijk zou zijn in toepassing van welk lid van art. 7 Vreemdelingenwet werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vermits het bevel om het grondgebied te verlaten samen met een beslissing houdende weigering van verblijf aan verzoekster werd betekend.

Uit de betekening van beide beslissingen gezamenlijk aan de vreemdeling, vloeit op impliciete doch noodzakelijke wijze voort dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op het feit dat de vreemdeling, ingevolge deze weigering van verblijf, illegaal in het Rijk verblijft, zodat het bevel - impliciet doch zeker - verwijst naar art. 7 eerste lid, 1° en 2° Vreemdelingenwet.

Geheel ten overvloede, en in ondergeschikte orde. laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters kritiek met betrekking tot de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten ook niet van aard is om afbreuk te doen aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten met een nietigheid zou zijn behept (quod non), verantwoordt dit niet dat de beslissing houdende weigering tot verblijf van meer dan drie maanden, die samen met dit bevel aan verzoekster werd betekend, eveneens wordt vernietigd.

De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde instrumentum, te weten de bijlage 20, worden betekend aan verzoekster, rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat de negotia, te weten de beslissingen, als één en ondeelbaar dienen te worden beschouwd, daar waar art. 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk aanduidt dat de bijlage 20 dient te worden beschouwd als de akte van kennisgeving, waarbij desgevallend ook een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend aan de vreemdeling, samen met de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit luidt inderdaad als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. " (...)

De bijlage 20 wordt door de regelgever uitdrukkelijk aangeduid als wijze van betekening, en kan op zich niet als een beslissing worden beschouwd. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen 'kennis gegeven', 'afgifte', 'document'...

De vraag of het bevel om het grondgebied te verlaten in kwestie al dan niet afdoende werd gemotiveerd, houdt geen uitstaans met de geldigheid van de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en is dan ook niet van aard hieraan afbreuk te doen.

Ook de bijlage 20 vermeldde in casu expliciet in haar hoofding: "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten".

Terwijl beide beslissingen ook een andere juridische en feitelijke grondslag kennen, daar waar de beslissing houdende weigering van verblijf gesteund is op de vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging (zoals die zijn vastgelegd in de art. 40 e.v. Vreemdelingenwet), daar waar het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op de vaststelling dat verzoekster illegaal in het Rijk verblijft, nu haar het verblijf werd geweigerd.

De verwerende partij verwijst naar het arrest nr. 222.740 dd. 05.03.2013 van de Raad van State, dat naar analogie toepassing vindt:

"Considérant que l'article 71/5 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 précité dispose comme suit :

« Lorsque le Ministre, ou son délégué, décide, conformément à l'article 51/8, alinéa 1, de la loi, de ne pas prendre la demande d'asile en considération, il refuse l'entrée dans le Royaume à l'étranger ou lui donne l'ordre de quitter le territoire. Les décisions du Ministre ou de son délégué sont notifiées au moyen d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 13quater. »

Qu 'en considérant comme une décision unique et indivisible, la décision de refus de prise en considération d'une demande d'asile et l'ordre de quitter le territoire qui l'accompagne, Le iuze administratif méconnaît cette disposition ; qu 'en affirmant que celle-là « inclut » celui-ci il confond les décisions elles-mêmes avec leur acte commun de notification ; que, dans cette mesure, le moyen est fondé en sa seconde branche, ce qui suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué. "

Vrije vertaling:

"Overwegende dat het artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voornoemd, stipuleert als volgt:

" Wanneer de Minister, of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51.8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend. "

Dat de bestuurlijke rechter deze bepaling miskent door te oordelen dat de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beslissing vergezelt, een unieke en ondeelbare beslissing zouden vormen; dat de rechter. door te stellen dat deze eerste beslissing dit bevel zou 'omvatten' de beslissingen zelf verwart met hun gemeenschappelijke akte van betekening: dat, in deze mate, het middel gegrond is in haar tweede onderdeel, hetgeen volstaat tot vernietiging van het bestreden arrest. "

Het onderscheid tussen de akte van betekening en de beslissing zelf, werd ten andere al meermaals bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat de motieven van een bestuurshandeling - negotium - uitdrukkelijk vermeld moeten worden in de akte - instrumentum; " (R.v.St. nr. 70.092 van 8 december 1997)

"Eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte kunnen niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig" (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781,24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694,19.01.1994, RACE. 1994, z.p.).

"Het gegeven dat de stopzettingsbeslissing en de beslissing tot het aanvangen van de onderhandelingsprocedure tegelijk in één formele akte werd genomen doet aan die vaststelling geen afbreuk, daar een onderscheid moet worden gemaakt tussen het negotium en het instrumentum. Het gaat in casu prima facie om twee autonome beslissingen. " (R.v.St. nr. 173.992 van 16 augustus 2007)
Het middel faalt in rechte.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.7. De verwerende partij gaat er blijkbaar van uit dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen nadere motivering behoeft: *"Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan de moeder van verzoekster werd geweigerd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze weigeringsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie. zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel."*

3.8. De Raad stipt aan dat aan de dochter van verzoekster, die minderjarig is een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, hetgeen op zich reeds op gespannen voet staat met de afgifte van een bevel tot terugbrenging aan verzoekster, dat gestoeld is op artikel 118 van het vreemdelingenbesluit. In deze bepaling staat immers het volgende:

"Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38."

Blijkbaar werd in onderhavig dossier, in weerwil van voormelde bepaling, toch een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan de minderjarige dochter van verzoekster. In het bevel tot terugbrenging wordt wat de *"reden van maatregel"* betreft, louter verwezen naar de beslissing tot weigering van verblijf: *"Zie voorzijde: motivatie bijlage 20"*. Deze beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) bevat echter geen enkel motief dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan schragen. In het bevel tot terugbrenging wordt melding gemaakt van het hierboven geciteerde artikel 118 van het vreemdelingenbesluit, doch hieruit kan niet worden afgeleid op welke grondslag het bevel tot terugbrenging is gestoeld. Verzoekster dient bijgevolg te worden bijgetreden in zoverre zij meent *"het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan het kind niet is gemotiveerd"*.

3.9. De Raad merkt echter op dat uit de beschikbare gegevens geenszins automatisch kan worden afgeleid dat de dochter van verzoekster zich in een illegale verblijfssituatie zou bevinden, waardoor er in hoofde van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid zou bestaan. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, vloeit haar eventuele illegale verblijfssituatie niet impliciet voort uit de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het is immers perfect denkbaar dat de dochter van verzoekster omwille van bepaalde redenen toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk. Uit de beslissing kan niet worden opgemaakt of de dochter van verzoekster buiten haar hoedanigheid van burger van de Unie, al dan niet over een (andere) verblijfsground beschikt, zodat onmogelijk met zekerheid kan worden besloten dat aan verzoekster een bevel tot terugbrenging 'moet' worden gegeven. In haar nota met opmerkingen vermeldt de verwerende partij artikel 7 van de vreemdelingenwet als juridische grondslag voor het bevel, maar dit kan niet in de eerste en derde bestreden beslissing worden gelezen. In casu is het immers voor de vreemdeling volstrekt onmogelijk om af te leiden op grond van welke bepaling hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

De formele motiveringsplicht werd geschonden.

Het eerste middel gericht tegen de eerste en de derde bestreden beslissing is in de aangegeven mate gegrond. De bespreking van het derde middel waarin verzoekster de schending aanvoert van artikel 8

van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dat eveneens gericht lijkt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en het bevel tot terugbrenging aangezien verzoekster daarin stelt dat de handhaving van de bestreden beslissing ertoe zou leiden dat zij gescheiden zou moeten leven van haar dochter, kan niet leiden tot een ruimere vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten en het bevel tot terugbrenging, waardoor dit thans niet verder dient te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.10. In een tweede middel, gericht tegen de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoekster de schending aan van *“artikel 18 EG en richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht”*, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

“De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Artikel 18 EG en richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht, verlenen de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt, het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.

Dienaangaande kan de in richtlijn 90/364 geformuleerde voorwaarde inzake toereikende bestaansmiddelen niet aldus worden uitgelegd dat de minderjarige onderdaan zelf over toereikende bestaansmiddelen moet beschikken, zonder dat hij zich kan beroepen op de bestandsmiddelen van een familielid. Een dergelijke uitlegging zou immers aan die voorwaarde een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegen, hetgeen een onevenredige inmenging in de uitoefening van het door artikel 18 EG gewaarborgde fundamentele recht van vrij verkeer en verblijf zou vormen, aangezien deze niet noodzakelijk is voor de verwezenlijking van het beoogde doel, te weten de bescherming van de overheidsfinanciën van de lidstaten.

Voorts kan de toepassing van de communautaire bepalingen niet worden geweigerd aan belanghebbenden op grand dat de verzorgende ouder door een verblijf in een lidstaat de voorwaarden heeft geschapen waaronder haar ter wereld te brengen kind de nationaliteit van een andere lidstaat kon verkrijgen teneinde vervolgens voor het kind en voor haarzelf een recht van duurzaam verblijf te verkrijgen. Volgens het volkenrecht behoort het bepalen van de voorwaarden voor de verkrijging en het verlies van de nationaliteit immers tot de bevoegdheid van elke lidstaat, welke bevoegdheid met inachtneming van het gemeenschapsrecht moet worden uitgeoefend, en het staat niet aan een lidstaat om de gevolgen van de toekenning van de nationaliteit van een andere lidstaat te beperken door voor de erkenning van die nationaliteit met het oog op de uitoefening van de in het Verdrag voorziene fundamentele vrijheden een aanvullende voorwaarde te stellen.

Verzoekster heeft verder weldegelijk bewezen dat zij voldoende inkomsten heeft.

Ook stort zij elke maand geld op de rekening van het minderjarig kind.

Het middel is gegrond.”

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster onder andere *“bewijzen onderhoudsgeld”* toe, die bestaan uit kopieën van uittreksels van deposito's op een bankrekening op naam van haar dochter van 29 januari 2013, 10 april 2013, 6 mei 2013, 15 mei 2013 en 14 juni 2013 en een bancaire consultatie van 14 juni 2013.

3.12. Het tweede middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van de *“richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht”* aangezien zij in gebreke blijft nauwkeurig te omschrijven welke bepaling van deze richtlijn zij geschonden acht.

3.13. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.14. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling

onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.15. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van de dochter van verzoekster, thans de eerste bestreden beslissing, vindt haar juridische grondslag in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)”

3.14. Blijkens het administratief dossier vroeg de dochter van verzoekster op 17 december 2012 een verklaring van inschrijving aan in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Hierbij werd de dochter van verzoekster gevraagd om volgende documenten over te leggen: *“bewijs ziektenkostenverzekering geldig in België, bewijzen van bestaansmiddelen”*. Op 15 maart 2013 legde verzoekster volgende documenten neer: een uittreksel van een deposito op een bankrekening van 29 januari 2013, een verklaring van mevr. E. M. van Ritmo-interim Merksem, contracten van Ritmo-interim van 6 en 11 maart 2013 met loonfiches van 13 maart 2013, een inschrijvingsbewijs van de VDAB van 1 februari 2013, een uitnodiging en een trajectbepaling bij VDAB, een antwoord op een sollicitatie bij AZ Monica van 4 maart 2013 en een antwoord op een sollicitatie bij OCMW Wommelgem van 11 maart 2013, een inschrijvingsbewijs bij de socialistische mutualiteiten van 7 maart 2013 en een handgeschreven document met de titel *“Gesolliciteerd’ Dienstencheques/Poetshulp”*.

3.16. De gemachtigde van de staatssecretaris beoordeelde de in punt 3.14 beschreven documenten als volgt:

“Concreet moet aan de hand van de voorgelegde documenten worden vastgesteld dat de minderjarige ten laste is van de moeder. De moeder toont aan enig inkomen te hebben, dit blijkt echter niet minimaal ter waarde van het bedrag onder hetwelke sociale bijstand kan worden verleend. Rekening houdend met het feit dat het gezin uit twee mensen bestaat, zijn de bedragen die ter beschikking zijn van moeder en kind compleet ondermaats om verblijfsrecht te kunnen aan ontlenen. Bovendien is de bron van inkomen van de moeder interimtewerkstelling. De aard van de tewerkstelling is daardoor eerder van onzekere aard, dat wordt ook bevestigd door de voorgelegde contracten en loonfiches die nu eens voor 2 dagen, dan eens voor 4 dagen zijn, met een wisselend aantal uren en een wisselend inkomen tot gevolg. Wat betreft de regelmaat van het inkomen is geen informatie bekend. Immers, door de aard van de tewerkstelling ni. interim, is ook dit aspect wisselend.

Aan de hand van de voorgelegde documenten kan daarom niet worden vastgesteld dat de minderjarige, als beschikker van bestaansmiddelen, voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen genieten.

De rest van de voorgelegde documenten doet geen afbreuk aan deze vaststelling. De bewijzen betreffende de inspanningen die mevrouw F.(...) M.(...) levert om aan werk te raken, zich daarbij te laten ondersteunen door de VDAB edm zijn in dit kader immers niet dienstig. 't Is immers niet mevrouw die EU-burger is en als werkzoekende overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 1° van de wet het verblijfsrecht kan bekomen. Het gaat om de verblijfsaanvraag van het kind, als beschikker van bestaansmiddelen, dat hier wordt beoordeeld.

3.17. De Raad stelt vast dat verzoekster de concrete overwegingen uit de bestreden beslissing niet weerlegt en zich beperkt tot de bewering dat de beslissing kennelijk onredelijk genomen werd en dat zij wel degelijk heeft bewezen voldoende inkomsten te hebben. Deze blote beweringen zijn echter niet van aard om de vaststelling dat de bedragen die ter beschikking zijn van moeder en kind, zoals ze uit de voorgelegde stukken blijken, compleet ondermaats zijn om er in hoofde van verzoeksters dochter een verblijfsrecht als beschikker over voldoende bestaansmiddelen aan te kunnen ontlenen aan het wankelen te brengen.

3.18. Met betrekking tot de *“bewijzen onderhoudsgeld”* die aan het verzoekschrift werden toegevoegd (verzoekschrift, bijlage 7), merkt de Raad op dat slechts één van deze uittreksels aan het oordeel van

de gemachtigde van de staatssecretaris werd voorgelegd op 15 maart 2013 en dat de overige uittreksels dateren van na het nemen van de bestreden beslissing op 21 maart 2013. Verzoekster kan de gemachtigde van de staatssecretaris dus onmogelijk verwijten met deze gegevens geen rekening te hebben gehouden. De Raad kan hierop evenmin acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling immers dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

3.19. In wezen bestaat het middel van verzoekster uit een weergave van een aantal rechtsoverwegingen uit het arrest Zhu & Chen van het Europese Hof van Justitie (HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zhu & Chen t. Secretary of State for the Home Department). De Raad merkt op dat het Hof van Justitie in het desbetreffende arrest oordeelde dat aan het verblijfsrecht van minderjarige Unieburgers ieder nuttig effect ontnomen zou worden indien de ouder die derdelander is en die daadwerkelijk voor hen zorgt, niet zou worden toegestaan om samen met hen in de gastlidstaat te verblijven. Het Hof van Justitie preciseert dat de minderjarige Unieburger gedekt moet zijn door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van de ouder die derdelander is wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst. In casu stelt de Raad vast dat verzoekster zich louter beperkt tot het citeren van een uittreksel uit het arrest van het Hof van Justitie zonder echter verder de geciteerde rechtspraak toe te passen op haar individuele geval. Zoals ook de verwerende partij terecht betoogt in haar nota met opmerkingen (nota met opmerkingen, p. 10-11), blijft verzoekster volstrekt in gebreke om aan te tonen dat zij in staat is om de zorg over haar dochter te dragen nu vaststaat dat zij onvoldoende bestaansmiddelen ter beschikking heeft om haar dochter ten laste te nemen. Verzoekster toont niet aan dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 18 van het EG-Verdrag, thans artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU)

3.20. Er werd geen schending aangetoond van artikel 21 VWEU. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Er kan geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht worden weerhouden.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Aangaande de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, heeft de verzoekende partij geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten en het bevel tot terugbrenging, heeft de verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Gelet op wat voorafgaat dient geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van het bevel tot terugbrenging worden vernietigd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissingen is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze gericht zijn tegen beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN